

RECONEIX EL DIABLE COM UN COMPANY DEL TEU CAMÍ

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Les lectures d'aquest diumenge susciten en mi curiositat, perplexitat i interès.

Parlar o reflexionar sobre el dimoni i les seves conseqüències pot semblar una cosa d'èpoques passades. Però crec que és més actual que mai, o més encertat és dir que és una realitat de tots els temps.

El dimoni és company nostre al llarg de tota la nostra vida. Així ho podem entendre si interpretem el fet que en la Bíblia no sols hi apareix moltíssimes vegades sinó que hi apareix ja en el relat del Gènesi, primer llibre, i en l'Apocalipsi, darrer llibre del Nou Testament.

La seva acció és àmpliament descrita: tempta, sembla mala maror entre la gent, enfosqueix la veritat, fa claudicar els compromisos, deixa sense paraules o crida sense consol; encadena; aïlla... La llista és molt i molt llarga.

La seva subtileza per anar envaint els nostres pensaments, les nostres accions i el nostre cor, ens demanen coratge i tenacitat.

El gran perill i la gran victòria de Satanàs: que esdevingui normal el que és li és propi; llavors el nostre cor es va endurint i les nostres entranyes ja no es commouen.

I això passa quan s'instal·la en nosaltres el dubte i la desconfiança: quan la nostra memòria es torna selectiva i recorda amb precisió els greuges patits i oblida les gràcies rebudes; quan la comoditat ens envaeix perquè tanmateix no podem canviar el nostre món; quan la destrucció de l'altre es torna sofisticada per no matar sinó deixar inútil i menyspreat l'enemic; quan exigim la rectitud i ens amaguem darrera els nostres fraus; quan l'entrega està supeditada al propi interès i a les legítimes necessitats; quan quedem muts davant les injustícies dels altres i grans eloqüents en les petites però constants murmurations; quan el discurs es fonamenta en la mentida i el menyspreu per l'altre.

Sabem que és astut, subtil, incansable: «l'esperit maligne, quan surt d'un home, vaga pels llocs erms buscant repòs, però no en troba». Ens cal afinar la vista i la oïda. Ens caldrà descobrir-lo una vegada i una altra per reconèixer-lo quan s'instal·la en el nostre interior o en les nostres accions.

No ens en podem escapar. Si mirem Jesús, el nostre mestre i també, si ho volem, el nostre company de camí, veurem que també ell tingué per company de ruta el diable.

Jesús va ser reconegut per Déu al Jordà, allà sentí i acollí: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut». El mateix que ens és dit a tots i a cadascú de nosaltres en el temps de Déu que és sempre l'ara i aquí: ets el meu fill, la meva filla estimada en tu em complac.

Però després, ens conten els evangelis, va aparèixer el diable; al desert provà de captivar-lo i seduir-lo i el relat acaba dient-nos: «Un cop el diable hagué esgotat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins al moment oportú». Alguns entesos diuen que la darrera trobada d'ells dos fou a la creu.

Ens cal acceptar, vulguem o no, que som acompanyats per ell, pel diable, per Satanàs, per l'esperit del mal... doneu-li el nom que vulgueu.

Però també, amb Jesús, sabem que en podem sortir vencedors perquè tenim en nosaltres la llavor divina.

Preguem i demanem la finor d'esperit amb l'oració col·lecta d'aquest diumenge: «Oh Déu, origen de tot bé, escolta el que et supliquem: inspira'ns de pensar allò que és bo i mou-nos per portar-ho a terme».